

te dni nastalo nevarnostjo, da nam vsled strele najavljene plamen ni uničil te prelope in od nestetih množic občudovane cerkve.

Posavje

Sirom Posavja so znane po svoji solidnosti naše velike tombole, ki jih prireja vsako leto Pro-

svečno društvo v Rajhenburgu. Tudi to leto boste lahko dobili za 3 din lepo telico, vredno 3000 din, in še mnogo drugih bogatih dobikov, ki jih bo 500. Ne zamudite ugodne prilike in pridite vsi 15. septembra v Rajhenburg na Tombolo. Na dan tombole bo predvajal zvočni kino Rajhenburg prekrasen vefilim »Župnik iz Kirchfelda«.

A. Kramberger:

Čebele ob ajdovi paši

Letošnje leto je za čebele od spomladi pa do sedaj izredno slabo. Cvetja je bilo sicer dovolj in bi ob ugodnem vremenu čebele dobro izhajale, toda vsak cvet je tako rekoč sproti zalil dež, da zaradi tega čebele niso mogle nabrati medu niti zase, kaj šele za čebelarja. Zaradi tega so čebelne družine onih čebelarjev, ki niso krmili, precej oslabele. Ker ni bilo paše, matice niso v dovoljni meri zalegale, a stare čebele odmirajo, zato jih je v panju vedno manj. Zadnji naš up je še ajdova paša. Ob ugodnem vremenu in pravilnem oskrbovanju panjev smemo upati, da bodo čebele nabrale zadostno zimsko zalogo ter še kakšno malenkost za čebelarjev lonec.

Da bi se ajdova paša, ki predvidoma ne bo dolgo trajala, čim bolj izkoristila, moramo imeti pripravljenega dovolj izdelanega satovja, ki ga po potrebi devljemo v panje. Kdor bi v času medenja ajde dajal čebelarjem samo začetke, bi slabo zadel, ker v tem času, da bi čebele izdelale satovje, lahko paša že davno preneha. V skrajnem primeru, ako nimamo izdelanega satovja, bi lahko uporabili satnice, katere pa moramo brezpogojno vdelati z žico, ker drugače se nam satovje lahko že v panju, prav gotovo pa pri točenju medu zruši in raztrga.

Po končani paši počakajmo vsaj 10 dni, da med dozori, nakar ga, kolikor je odvisnega, odvažamo ter iztočimo. Nezel med pozimi ne izkristalizira, temveč se skisa ter je zaradi tega neuporaben.

Ne bodimo pri puščanju zimske zaloge čebelarjem preveč ozkosrčni. Pravilo nam bodi, da je bolje pustiti en kilogram preveč kakor pol kilograma premalo. Srednje močan panj porabi skozi zimo do prve spomladanske izdatne paše 8—10 kg medu. Prav močan 10—14 kg. Slabičev pa se itak ne splača zazimovati, zato jih po končani paši združimo.

Iztočeno prazno satovje zložimo v medišče, da ga čebele osušijo. Ni pametno istega razpostavljati po čebelnjaku ali na prostem krog čebelnjaka, ker je nevarnost, da povzročimo s tem ropanje, oziroma se na ta način tudi prenaša bolezen — kuga čebelne zalege. Čebele se namreč razburijo po ostrem vonju medu ter navalijo na satovje, ne samo domače, temveč tudi one sosednih čebelarjev v okolici do dveh kilometrov. Da bi bile vse iz neokuženih panjev, je v sedanjih razmerah izključeno.

Pomnimo, da je ob času ajdove paše zakonito prepovedano točenje in prodaja svežega ajdovega medu. Lanski ajdov kakor tudi letošnji poletni med se sme prodajati.

Ne pozabimo čebel onih čebelarjev, ki se nahajajo v vojaški službi ter nimajo doma nikogar, da jih nadomešča. Pomagajmo, kjer se da pomagati. Mogoče bomo tudi mi prej ali slej potrebovali njihovo pomoč.

Cena za lanske ajdov med je 24—30 dinarjev za kilogram, za letošnji cvetlični 30—35 din za kilogram.

Kar se moke tiče, je kr. banska uprava zanjo odredila sledečo ceno: bela moka (zdrob) 7.75 din, krušna enotna moka 3.90 din, otrobi 2 din kilogram. Cene veljajo franko mlin, brez vreč.

Kako je z živino?

Izvoz živine v Nemčijo se zadnji čas ne izplača, ker zahtevajo kakovost (kvaliteto), katere jim mi ne moremo dati. Voli, ki naj bi bili ocenjeni (kvalificirani) kot Prima in plačani po 9.50 din za kg žive teže, prevzeto na Dunaju, bi morali imeti najmanj 60 % mesa, kar se pa pri nas nikjer ne doseže, posebno sedaj, ko ni koruze za pisanje. Voli, ki so se zadnji mesec izvozili v Nemčijo, so bili vsi ocenjeni kot II. klasa in tako plačani po 7.50 za kg žive teže, prevzeto in tehtano na Dunaju. Nemci imajo namreč 4. klaso in to Prima kot najboljšo, potem I., II. in III. klaso.

Veliko boljše je, kar se tega tiče, v Italiji, ker imajo Italijani samo tri klase in to I., II. in III., poleg tega pa plačajo pri kg žive teže 50 par več kot Nemci. Italijani tudi ne ocenjujejo tako strogo kot Nemci, saj je v Italiji živina, ki bi jo Nemci ocenili kot II. klaso in plačali po 7.50 din kg žive teže, ocenjena kot I. klasa, ki jo Italijani plačajo po 10.25 din kg žive teže. Sicer je res, da so prevozní stroški in pa kalo pri izvozu v Italijo večji kot pri izvozu v Nemčijo, toda ti stroški ne presegajo 0.25 din pri kg žive teže, dočim znaša po gornjem plačilna razlika med Italijo in Nemčijo kar 2.75 din pri kg žive teže. Če odbijemo torej višje stroške in višji kalo pri izvozu v Italijo, nam Italijani še vseeno dajo 2.50 din pri kg žive teže več za živino kot pa Nemci. Radi tega se nasprotno od Nemčije izvoz v Italijo vse-kakor izplača.

Pri nakladanju živine v vagone za izvoz je videti izredno slabo rejeno živino, katero je naravnost škoda izvažati, ker se prenzsko oceni in zato premalo zanjo dobi. Naj tisti, ki živino za izvoz prevzemajo, na to gledajo. Kmetje naj ne silijo s prodajo slabo rejene živine, ker s tem imajo samo zgubo. Krme je letos dovolj, v doglednem času bo pa tudi koruze za pisanje. Sedaj, ko se vse ugodno proda, menda tudi ni take sile za denar. Za prvo silo prodajmo raje kak rep na domačih sejnih, na katerih sedaj cena prav nič ne zaostaja za onimi, ki jih plača tujina, ponekod — posebno kar se Nemčije tiče — pa celo prekaša.

Kaj pa sadje?

Po prvotnem mrtvilo se sadna trgovina polagoma razvija. Cene sadja se sučejo od 2.50 do 2.80 din kg, prevzeto od kmeta. Pri tem si zadržuje in trgovci nagajajo. Če plača trgovec 2.50 din, gre zadruga na 2.60 do 2.70 din, potem pa spet trgovec ceno dvigne. Poslanstvo zadrug je torej predvsem v tem, da trgovci, ki so dobro organizirani, ne morejo sadja pod ceno kupovati. Imajo pa trgovci skoraj povsod to srečo, da dobe lepše sadje, pa tudi kar se organizacije in odpreme pošiljk tiče, imajo bolj spretne roke. Ves aparat je pri trgovcih bolj prožen kot pa pri zadrugah.

Ponavljaj se pa stara pesem. Pri nakladanju na kolodvoru je namreč opaziti polovico zelenega

Kmečka trgovina

Vprašanje prehrane

V kabinetu predsednika vlade g. Cvetkoviča so strokovnjaki razpravljali o prehrani v državi. Strokovnjaki so na tej razpravi dognali, da ni prav nobenega povoda za kako vznemirjenost, kar se tiče prehrane naroda. Mnogi špekulanti, ki špekulirajo z živežem se bodo najbrže urezali in bodo ostali brez zasluzka, na katerega računajo. Pridelke pšenice je sicer manjši, toda zadosten za prehrano naroda. Ni pa pšenice za izvoz.

V Sloveniji ima izključno pravico (monopol) za nakup in prisilni odvzem pšenice kr. banska uprava, ki je ta posel poverila Gospodarski zvezi v Ljubljani. Prisilni odvzem pšenice se ne bo vršil pri manjših in srednjih posestnikih, pač pa pri špekulantihi in žitnih trgovcih. Pšenica, ki se bo prisilno odzemale, se bo plačevala po maksimirani ceni 3 din kg.

Cena koruzi je po odpravljeni maksimirani ceni močno narasla ter se plačuje danes v Banatu že po 3.50—4 din kg. Zadruga, članice Osrednje kmetijske zadruge v Mariboru, bodo najbrž dobile bolgarsko in turško koruzo po 272 din 100 kg franko vagon Ljubljana.

Ugodno se ceni pridelek nove koruze. Pravijo, da bo nove koruze za 100 do 150 tisoč vagonov več kot lani. Ker je lanski pridelek koruze znašal 370.000 vagonov, bo potemtakem letošnji pridelek koruze znašal okrog 500.000 vagonov. Radi tega je po stari koruzi vedno manjše povpraševanje in jo bodo najbrž morali oni, ki jo še danes držijo, prodati po znatno nižji ceni kot je danes. Po nekaterih vesteh se kupčije za novo koruzo že sklepajo in to po 180 din 100 kg. Nova, umetno sušena koruza bo konec tega meseca že na trgu.

Priklonil se je hudomušno in odšel.

Pet ur pozneje je sedel doktor z ženskama v prijazni Treziki sobici za pogrnjeno mizo in je pridno zajemal. Jedel je tako kakor da bi se bil že tri dni postil. Vmes je klepetal kakor žuboreč studenec: o Vrbi, o ljudeh tam, o svojih bolnikih in o otrocih, ni mu zmanjkovalo in vse je obračal na veselje in smeh. Bil je židane volje kakor že dolgo ne. Po večerji si je vžgal cigaro in je ženskama napil. — Hip nato se je zresnil.

»Zdaj bom vama pripovedoval dolgo storijo, ki pa ni tako vesela,« je rekel. »... Gospa Končnik, prosim vas, ne zamerite mi, če bom kaj povedal, kar vam ne bo prijetno slišati! Vaš brat, Urh Senčar, je v tej storiji namreč bolj žalosten patron...«

»O, poznam svojega brata,« mu je segla Tilka v besedo. »Hudoben je. Trezika mi je že malo prej pravila, kaj ji je storil. Le kar vse povejte in ne prikrivajte mi nič!«

»Dobro. Poprej pa vama bom nekaj povedal, kar boste najbrž radi čuli. Vašega moža so po nedolžnem sumili. Otrok tiste škerjančke, ki mu je gospodinjala, ni njegov, temveč je otrok onega nemarnega advokata, onega Hudnika.«

»Moj Bog, ali je res? Gospod doktor, kamen ste mi odvalili od srca. — Moj ubogi, ljubi Jurij! Nisem mu verjela, ooooh,« je žena glasno zajokala.

»Ivan, kje si vse to izvedel? Povej!« ga je silila Trezika.

»Čudna so pota božja. Kakor v verigi sega en člen v drugega,« je dejal. »... Dovolite, gospa, da začnem od kraja! Trezika še namreč ničesar ne ve... Jaz sem že štirinajst dni v teh krajih. — Zakaj me že prej ni bilo k tebi, ljuba Trezika, ti bom pozneje pojasnil. — Ko sem se oglasil na sodnji in svoje povedal, so mi dejali, da se ta reč ne bo dala od danes na jutri urediti; na vsak način bom še moral eno ali drugo krat priti. Ugovarjal sem, češ da imam samo toliko in toliko dopusta in da je vožnja semkaj dosti draga. Nato so gospodje obljubili, da bodo zadevo pospešili in da čez deset, dvanaest dni ne bom več potreben. Brzjavno sem si izprosil, da so mi dopust podaljšali, naslednje dni sem s špetinovim Matijem obredel nekaj hribov, da sem si ogrel stare spomine, pred tednom dni pa sem bil spet na sodnji in sem povprašal, kako je z zadevo. Tedaj so mi rekli, da je vse že v redu in vse pojasnjeno in da je razprava, na kateri bodo priznali de-diščino gospe Končnik, določena za 12. avgust — to je torej jutri —, tedaj da morava z Matijem priti in se podpisati. Vmes sem se grede bil oglašil pri gospe Končnik v šmarjeti, ki je medtem tudi že dobila povabilo na sodnijo, in sem ji povedal veliko novico. Ob tej priliki mi je tudi o tebi pripovedovala, toliko dobrega sem čul o tebi, ljuba Trezika, in je že ona napol razvzplala štrene, ki so naju zmešale.

(Dalje sledi)

ka svečanost. Dokler ni bil dograjen tudi ta del proge, so morali potniki pri Tellu izstopati iz vlaka in nadaljevati svojo pot peš ali z avtomobilom preko Mosula proti severovzhodni sirski meji. Tu so nape-ljane velike cevi za nafto od Kerkula proti Sredozemskemu morju in se križajo z bagdasko železnico.

V pragozdu izgubljene 80 družin belih naseljencev so odkrili peruanski letalci na izvidniškem poletu v Madre de Dios v Južni Ameriki. Belci so kot delavci neke družbe za pridobivanje kavčuka zašli že leta 1915. v gozd, kjer so ostali z ženami brez vsakega stika z zunanjim svetom, ker so nanje pozabili.

*